

'Tempus fugit'

Aquest dimecres, 12 de maig, el Tribunal Suprem espanyol dictaminarà si cal jutjar Francisco Camps per un presumpte delictes de suborn passiu. És l'enèsim obstacle, potser el definitiu, d'aquest polític que fa quinze mesos que penja d'un fil.

Ho porta escrit en una de les polseres que llueix a la mà esquerra: “Dios te salve”, hi diu. És la fe, només la fe, que manté Francisco Camps al seient de president de la Generalitat Valenciana. Mariano Rajoy ja només el defensa de tant en tant i amb la boca petita, al seu partit ja n'hi ha que afirmen que caldria haver demanat disculpes pel *cas Gürtel*, la premsa més procliu redacta titulars que poc temps enrere semblaven impossibles, el reguitzell de noms que podrien succeir-li s'allarga cada dia que passa, a les illes Balears acaben de jutjar severament Jaume Matas pel *cas Palma Arena*, i a Madrid, Esperanza Aguirre ha pres totes les mesures oportunes per tal de depurar responsabilitats *gürtelianes*. És ell, l'únic dels tres membres del funest *eix de la prosperitat* que encara no sap com se'n sortirà, del seu embolic particular. El refugi en la fe cristiana l'ajuda a pensar que potser tot acabarà bé, fins i tot que optarà a un tercer mandat, cosa que avui, a ulls de qualsevol analista polític, sembla una autèntica quimera.

Aquest dimecres, 12 de maig, cinc magistrats del Tribunal Suprem espanyol decidiran si hi ha prou motius perquè el cap del Consell siga jutjat –amb jurat popular– pel cas dels vestits. Els regals que el president valencià rebé de mans d'Álvaro Pérez –lloctinent de la presumpta trama corrupta al País Valencià– no el dugueren a la banqueta dels acusats en primera instància, però en aquell moment hi concorrien circumstàncies amables per als seus interessos. La primera i principal, l'amistat que l'uneix al president del Tribunal Superior de Justícia valencià, Juan Luis de la Rúa, qui el salvà *in extremis* de l'escarn públic.

Recordem que el jutge instructor del cas a València, el moderat José Flors, sí que trobà indicis de delictes en l'actuació del president Camps: en concret, un possible suborn passiu impropis, segons que apareix tipificat al codi penal i que, en cas de confirmar-se, implicaria una sim-

ple multa. La gravetat de seure davant un jurat popular, però, era molt més nociva encara. Mai més no hauria estat el *molt honorable* que porta adherit al càrrec.

Aleshores, però, la sala penal de l'alt tribunal valencià va arxivar la causa. Ho tenia coll avall, perquè els tres jutges que havien de concloure definitivament si hi havia base sòlida o no per a dur-lo a judici eren, tots tres, de tendència clarament conservadora. Malgrat això, no va haver-hi unanimitat: José Ceres va emetre un vot contrari a l'opinió expressada pels seus dos companys, Juan Motero i De la Rúa mateix, partidaris d'arxivar el cas en considerar que Camps no mitjança per afavorir Pérez, com a compensació pels regals rebuts. *Ipsa facto*, però, el PSPV-PSOE i la fiscalia de l'estat anunciaven sengles recursos al Suprem. Tres factors hi jugaven a favor: la sensació ciutadana que realment havia passat alguna cosa que ara es pretenia amagar, la interlocutòria detalladíssima del jutge Flors –en què atorgava més versemblança a la versió del sastre José Tomás que no a la de Camps– i, sobretot, l'esperança que a Madrid hi hauria una correlació de magistrats més plural.

I, en efecte, la decisió d'aquest dimecres la prendran cinc jutges de tendència diversa: dos de conservadors, un de moderat i dos de progressistes. Només que tres s'hi mostren favorables, Camps veurà com la causa es reobre a València, que és –per la seua condició d'aforat– on hauria de ser jutjat. José Flors prendria de nou les regnes i s'obriria una vista prèvia en què cada part exposaria els seus arguments i que serviria perquè el magistrat instructor dictaminara si cal anar a judici o no. Tot plegat allargaria l'angúnia de Camps, perquè Flors ja té una opinió molt formada del cas i difícilment ara canviaria de parer.

Federico Trillo, diputat murcià escollit per la circumscripció d'Alacant i que és un expert en qüestions jurídiques, fa dies que mira d'influir com siga en la

decisió final del Suprem. No li resultarà fàcil de persuadir els membres de la sala, però, perquè el *cas Camps* ha pres una embranzida tan gran, se n'ha parlat tant a l'àmbit estatal i és tan evident que el president valencià no ha aportat cap prova que l'absolguera, que no seria gaire exemplificador tancar-lo per sempre més. El drama de Camps és que fa massa temps que el persegueix l'ombra de la sospita i, lluny d'escapolir-se'n, cada vegada li tapa més el camp de visió. Un arxivament definitiu del cas avalaria que els polítics –o qualsevol altra persona que represente els interessos dels ciutadans– poden rebre regals sumptuosos sense haver de retre'n comptes.

Va a favor de les teories *conspiranoiques* el fet que el 12 de maig declararà al Suprem el president del Banc Santander, Emilio Botín, en qualitat de testimoni dins la causa oberta pels presumptes cobraments irregulars –en paradisos fiscals– del jutge Baltasar Garzón. La imatge de Botín accedint al tribunal i les implicacions de la situació processal en què es troba immersit Garzón de segur que tindran força ressò mediàtic. Una altra cosa és que els cinc membres del Suprem que sentenciaran o no Camps no siguin capaços d'abstraure-se'n.

Si la causa retorna a València i Camps recupera el qualificatiu d'*encausat*, un *honor* que mantindria una estona ben llarga –i no el “ratito corto” que ara fa un any pronosticà que duraria el *cas Gürtel*–, el PP estatal començarà a rumiar de seriosament el seu relleu abans dels comicis del 2011, o fins i tot un avançament electoral de què tenen clar que eixirien victoriosos. Si la majoria dels cinc magistrats del Suprem pren posició a favor de De la Rúa i contra de la instrucció de Flors, a Camps no se li hauran acabat els problemes. Ni de bon tros.

El president valencià tremola quan llegeix l'expressió “finançament irregular”; li passa igual quan veu la de “fraccionament il·legal de contractes” –85, en signà la Generalitat amb Pérez sense concurs previ–, i encara li suen més les mans quan li recorden la visita papal del 2006, les despeses de la qual s'envoltaren d'un secretisme tal que ara, quan s'ha sabut la participació a l'acte de la trama *Gürtel*, sura la percepció que també s'hi podrien haver desviat fons subrepticiament. La suor, a Camps, li taca les polseres de la mà esquerra.

Disset sessions de control –o potser de descontrol– des que es va saber que Francisco Camps i el seu executiu eren implicats en el *cas Gürtel*. Disset màsters en evasió de respostes i en menysteniment de l'oposició. Quan hom li demana per la relació del seu gabinet amb la presumpta trama corrupta, Camps malparla dels diputats de la resta de grups. EL TEMPS us ofereix un extracte cronològic dels moments més desconcertants que s'han viscut els darrers quinze mesos a les Corts valencianes.

12 de febrer del 2009

—ÀNGEL LUNA (PSPV-PSOE): Podeu explicar per què un senyor que s'anomena [José Luis] Ulibarri arriba l'any 2005 a aquesta comunitat autònoma i aconseguix tota mena de contractes [...] en matèria àudio-visual. Podeu explicar-ho?

—FRANCISCO CAMPS: Com que suposava que em demanaríeu per un senyor que ha aparegut últimament i que és el senyor Ulibarri, [...] m'han dut una fotografia [...] en què saluda el senyor Zapatero. Li fareu la mateixa pregunta? Perquè a la fi, a la fi ho intentarem... Mirem de crear ambient i de fer una festa!

—MÒNICA OLTRA (COMPROMÍS): Teniu l'obligació de controlar el vostre govern. [...] Donareu explicacions? Compareixereu davant aquesta cambra i donareu explicacions?

—FRANCISCO CAMPS: Mirant els vostres escons [...], la veritat, és un espectacle... Allò que heu fet amb els vostres companys de grup parlamentari és un espectacle mundial, inusual durant trenta anys d'història democràtica.

19 de febrer del 2009

—ÀNGEL LUNA: Orange Market té cinc treballadors. Com és possible que amb cinc treballadors haja fet per a la comunitat autònoma tot allò que ha fet?

—FRANCISCO CAMPS: Vós sí que sou fruit de la sospita. Fins que no digueu exactament per què sou el portaveu no escollit pel poble [va rellevar Ignasi Pla, que havia dimitit], no tindreu prou entitat política per a venir ací a donar lliçons a ningú. [...] Entenc el vostre paper, senyor Luna. Vau perdre les eleccions a l'Ajuntament d'Alacant [el 1995] perquè els alacantins, democràticament, van dir: “Ja no us volem més.” I ara heu de lidejar, des del càrrec de portaveu, un partit polític desorientat, desordenat, sense dis-

curs en aquesta comunitat, que troba en aquesta matèria la vostra matèria, possiblement perquè en aquesta matèria vau ser els artífexs durant molts anys, amb les conseqüències que tots sabem.

—MÒNICA OLTRA: Esteu en condicions d'afirmar ací, davant d'aquesta cambra, que ni vós ni cap dels vostres consellers no estan implicats en cap irregularitat o il·legalitat de les investigades per la justícia?

—FRANCISCO CAMPS: La veritat és que em pensava, senyoria, que veníem a parlar d'ocupació, de famílies, de l'activació de projectes per a solucionar el problema de la crisi econòmica... La veritat és que m'ho havia arribat a creure, de veritat, aquest matí, però he tornat a adonar-me que Compromís té un compromís, que no és cap altre que el del seu discurs propi.

5 de març del 2009

—ÀNGEL LUNA: Us ho torne a demanar, avui: creieu que heu de contestar concretament a tot allò per què se us demana concretament? I, si és així, em contestareu a allò que vaig preguntar-vos la setmana passada?

—FRANCISCO CAMPS: Em fa l'efecte que veniu ací cada dijous amb un manual d'autoajuda, que algú us escriu i us prepara, per obtenir aquest ambient tan esquerp a què ens teniu acostumats i per acabar dient que no conteste les preguntes que em feu.

—MÒNICA OLTRA: Quina actitud manté el Consell enfront de la independència del poder judicial? En concret, vull interessar-me sobre els encontres mantinguts els darrers dies entre el vice-president del Consell General del Poder Judicial [Fernando de Rosa, ex-conseller de Justícia valencià amb Camps] i el president de la Generalitat.

—FRANCISCO CAMPS: Jo crec, lògicament, en la independència del poder judicial. Gramsci no creia en la independència del poder judicial. I vosaltres tampoc no hi creieu del tot, perquè procediu de cultures ideològiques en què la independència del poder judicial sempre és posada en qüestió.

12 de març del 2009

—ÀNGEL LUNA: La interlocutòria del jutge Garzón ens ofereix un relat versemblant i concret. [...] Mentre no doneu explicacions, no sols en seu judicial sinó